

Teren przyszłej parafii Adamowicze do 1795 r. należał do parafii i dekanatu Grodno w diecezji wileńskiej. W 1582 r. w związku z napływem coraz większej grupy katolików obrządku łacińskiego, założono parafię rzymskokatolicką w Lipsku, do której należeli wierni z Adamowicz. Po 24 października ziemie te weszły w skład Prus Nowowschodnich. W 1799 r., kiedy liczba wiernych zaczęła coraz bardziej wzrastać, w trosce o duchowe dobro wiernych, powstał projekt utworzenia parafii w Adamowiczach. Projekt zakładał, aby nową parafię w Adamowiczach oddać zakonowi Dominikanów w Klimówce. Wierni mieli zapewnić utrzymanie księdzu. Nad wykonaniem projektu czuwał wyznaczony przez władze państwowe i kościelne ks. K. Świerzyński. W 1799 r. król pruski polecił włączyć do parafii w Adamowiczach wsie dotychczas pozostałe w parafiach Sokolskiej, Odelskiej i Kuźnickiej. Mieszkańcy tych wsi daleko mieli do kościoła. Dojazd był trudny.

Dokładna data erekcji parafii w Adamowiczach nie jest znana. Wiadomo tylko, że parafię erygował biskup Jan Klemens Gołaczewski (1805 – 1819). W parafii Adamowicze pierwszy kościół pw. Wniebowzięcia NMP powstał w 1800 r., dzięki staraniom ks. Świerzyńskiego i ofiarom parafian. Budowla ta została wykonana z drewna słabej jakości, była pokryta gontem. Na dachu kościoła znajdowała się drewniana kopuła. Na niej przymocowany był żelazny krzyż, a w środku wisiał mały dzwon, zwany sygnaturką. W frontonie kościoła mieściła się kruchta, również przykryta gontem. W ołtarzu głównym znajdowało się tabernakulum wykonane z drewna polichromowanego. W ołtarzu znajdował się duży malowany obraz, przedstawiający scenę Wniebowzięcia NMP. Na ścianach po obu stronach od ołtarza głównego wisiały dwa obrazy: św. Anny i św. Kazimierza. Ołtarz boczny po prawej stronie posiadał malowany obraz Pana Jezusa ukrzyżowanego. W ołtarzu bocznym po lewej stronie mieścił się obraz Matki Bożej Różańcowej. †

30 czerwca 1818 r. papież Pius VI erygował diecezję augustowską, czyli sejneńską. Parafia Adamowicze została włączona w jej skład. W 1824 r. dach kościoła w Adamowiczach pokryto dachówką, która nie została obrzucona wapnem, co spowodowało przenikanie wody do wnętrza budynku i jego zniszczenie. W późniejszych latach, wskutek zaniedbań i niesolidnego przeprowadzania napraw, kościół został zniszczony do tego stopnia, że zamknięto go. W tym

czasie parafianie chodzili na nabożeństwa do kaplicy na cmentarzu. Po krótkim czasie powstał projekt przeniesienia kościoła z Adamowicz do Łabna. Ze względu na duchowe zapotrzebowanie wiernych, postanowiono w Adamowiczach wybudować nowy kościół w miejscu starego.

Głównym inicjatorem budowy nowego kościoła był ówczesny proboszcz ks. Sebastian Baniewicz. Wkrótce stary kościół został rozebrany, a 27 lipca 1854 r. został wmurowany kamień węgielny pod nową świątynię. Nowy kościół miał być wybudowany wspólnym kosztem rządu i parafian. Współfundatorami kościoła były SS. Bernardynki (klaryski) z fundacji Wileńskiej, które sprowadziły obraz MB Różańcowej. W 1855 r. zakończono budowę kościoła.

Nowy kościół pw. Wniebowzięcia NMP zbudowany został z kamieni w stylu klasycznym. Cały budynek był otynkowany i miał następujące wymiary: długość 40 łokci (1 łokieć = 0, 44 m), szerokość 20 łokci i wysokość do sklepienia 17 łokci. Dach kościoła pokryty był dachówką. Kościół miał dwie wieże, większą i mniejszą, zbudowane z cegły i otynkowane. W świątyni znajdowały się trzy ołtarze: wielki i dwa boczne. Ołtarz wielki składał się z dwóch kondygnacji. Pierwsza kondygnacja miała cztery filary, pomalowane na biało. Filary zakończone były połączanymi kapitelami, na których osadzony został połączany gzyms. W tej kondygnacji znajdował się obraz z połączanymi ramami, przedstawiający Matkę Bożą z Panem Jezusem na lewym ręku. Po prawej stronie obrazu stała figura św. Józefa, oblubieńca NMP, po lewej - figura św. Jana od Krzyża. Druga kondygnacja zaczynała się połączanym gzymsem z dwoma połączanymi, płaskimi filarami po bokach. W środku znajdowało się okrągłe okno z figurą Pana Jezusa Ukrzyżowanego. Po obie strony stały figury dwóch świętych i dwóch aniołów. Przy ołtarzu znajdowała się drewniana mensa na murowanym podeście. Pośrodku było tabernakulum.

W centrum ołtarza bocznego (po prawej stronie) znajdował się obraz św. Tekli, oprawiony w połączane ramy, a nad nim - obraz z wizerunkiem św. Jerzego. Po lewej stronie znajdował się ołtarz z obrazem MB Różańcowej. Nad nim umieszczony był w złotych ramach obraz św. Antoniego.

Po I wojnie światowej diecezja sejneńska została podzielona granicą państwową polsko-litewską. Dnia 28 października 1925 r. papież Pius XI utworzył diecezję łomżyńską, w skład której weszła parafia Adamowicze. Wkrótce potem parafia gościła swego ordynariusza ks. bpa Romualda Jałbrzykowskiego.

W czasie II wojny światowej kościół został częściowo zniszczony. Całkowitemu zdewastowaniu uległy wieża, chór i zabytkowe organy. W latach 1950 – 1956 w kościele nie było księdza. Ks. proboszcz Kazimierz Orłowski przebywał w więzieniu od 5 lipca 1950 r. do 16 października 1955 r., a po wyjściu nie miał pozwolenia na odprawianie Mszy św. w kościele. Od czerwca 1956 r. wznowiono odprawianie Eucharystii, jednak władze wciąż przeszkadzały w dokonywaniu posługi duszpasterskiej.

W 1988 r. parafię odwiedził ks. bp Edward Samsel, sufragan diecezji łomżyńskiej. 26 lipca 1990 r. w Fortach przy Naumowiczach odbyła się uroczystość zainstalowania Pomnika – Krzyża, poświęconego pomordowanym przez hitlerowców w czasie II wojny światowej. W 1991 r. parafia została włączona do nowoutworzonej diecezji grodzieńskiej. W 1994 r. kościół został odnowiony. Od 1991 r. w byłej plebanii zamieszkały Siostry Karmelitanki Dzieciątka Jezus. W roku 1993 na potrzeby diecezji został przeznaczony budynek byłej szkoły.

Współczesny widok kościoła nieco różni się od pierwotnego. Nad głównym wejściem do świątyni znajduje się statua św. Tekli. W ołtarzu głównym mieści się obraz Matki Bożej. W 1960 r. wykonano posrebrzoną zewnętrzną szatę na obraz. Wyżej jest umieszczony obraz św. Anny. W 1991 roku postawiono ołtarz posoborowy, a także zrobiono nowy ołtarz marmurowy.

W jednym z bocznych ołtarzy są umieszczone obrazy św. Tekli i św. Jerzego, w drugim zaś - obrazy św. Franciszka z Asyżu, św. Alojzego Gonzagi oraz figurka św. Antoniego z Dzieciątkiem. Tuż obok stoi drewniana chrzcielnica z płaskorzeźbami apostołów i aniołów z ich imionami. Na szczycie chrzcielnicy jest wyrzeźbiona scena Chrztu Pana Jezusa. W głównym ołtarzu znajduje się witraż, przedstawiający Ducha Świętego. Przy głównym wejściu do kościoła znajduje się kamienna kropielnica (1861 r.). Do roku 1991 po lewej stronie w prezbiterium znajdowała się drewniana ambona z baldachimem, a prezbiterium było oddzielone od kościoła balaskami. Jednak w 1991 r. ambona i balaski zostały usunięte. Po prawej stronie prezbiterium znajduje się zakrystia, a po lewej – pokój dla ministrantów..